

Scénář Jolana Mezerová

„Ostrava, tam bylo hrozně. Říkám, každý večer se nám třásly dveře.“

Tímto zážitkem vzpomíná Jolana Mezerová rozená Sýkorová na 2. světovou válku.

Narodila se v listopadu 1934 na Slovensku jako nejstarší z deseti dětí. Vyrůstala v Ostravici a už od útlého dětství se musela starat o mladší sourozence, protože maminka pracovala celý den na poli a tatínek domů jezdil jen jednou týdně z Ostravy, kde pracoval jako horník. Za 2. světové války byla Ostrava často bombardována kvůli velkému průmyslu. Z té doby jí uvízla v paměti vzpomínka na její sestru Věru. Ta trpěla častými záněty středního ucha a musela být operována.

„A tatínek, když viděl a slyšel, jak ty letadla pořád na tu Ostravu lítají a bombardují, tak se tam vydal a jel a podepsal revers, protože mu ho jí nechtěli dát a on říkal: „Radši ať mi umře doma, než aby měla zemřít tady.“

Oba dobře dorazili domů. Na konci války se blížila fronta. Němci věděli, že prohrají, ale stejně svou zlobu obraceli proti civilnímu obyvatelstvu. V obci Čeladná nedaleko Ostravice vzpomíná paní Mezerová na nešťastný osud tří mužů.

„Tak tam, já nevím, granáty nebo co tam hodili, tak z toho baráku tam byli tři mužský a toho jednoho to zabilo na místě a dva byli těžce raněný, tak stejně po dlouhých útrapách, dříve nebylo takové zdravotnictví jako teď, takže oba dva zemřeli.“

Po konci války byli Němečtí obyvatelé nuceni opustit své domovy. Do prázdných domů se začali stěhovat obyvatelé z Československa. V jednom z těchto domů, nacházejícím se v Rudíkovech u polských hranic, nakonec bydlela i rodina Sýkorova. Maminka se stala členkou JZD a jim připadlo malé pole.

V roce 1955 se provdala za pana Mezeru a odstěhovali se do Příbrami. Během let se jim narodily tři děti, ale nejstarší Jaruška zemřela v pěti letech.

V době, kdy začala okupace Československa vojsky Varšavské smlouvy, v srpnu 1968, byli na návštěvě u paní Mezerové nejmladší sourozenci. Aby se mohli dostat pryč, musel pro ně přijet jejich nejstarší bratr.

Nicméně doba normalizace ji výrazně nezasáhla. Veškerá její pozornost směřovala na péči o její děti. Z dob minulého režimu jí utkvěla v paměti vzpomínka na nekonečně dlouhé fronty, ve kterých se s manželem střídali, aby měli nějaké oblečení nebo jídlo.

Paní Mezerová celý život trvala na tom, že je třeba vždy říkat pravdu a tím bychom se podle ní měli řídit taky.

„Aby podle nejlepšího svědomí se řídili nó, protože pravda je stejně jenom jedna.... a aby s ní nebyli žádní podvodníci a toto, se na všechno stejně přijde.“